

A REMÉNY ÉLTET

Beszélgetés Dr. Horváth Lóránt Ödön premontrei apáttal, Csorna Város
Díszpolgárával

/Csornai Polgár, 2008. február, 10-11. o./

Gyarmati László: Az idén korán lesz Húsvét. Február már az ünnepre való felkészülés jegyében telik. Apát úr, az ünnepre készülve mit üzen Csorna polgárainak?

Dr. Horváth Lóránt Ödön: Hamvazószerdával mindig reménykedve kezdjük az egyházi év legfőbb eseményének a Mysterium Pasquale-nak, Vagyis a Húsvéti Misztériumnak a megünneplését. Abban a reményben, hogy a bűnbánatban megújulva Krisztussal együtt mi is új életre támadunk. Ezért én sem mondhatok mást, mint hogy meg kell őriznünk a reményt, hogy jobba tudjuk tenni magunkat és a minket körülvevő világot. Ehhez persze olykor a szenvedést is vállalnunk kell. Ahogy tudnunk kell meglátni Krisztusban az ő mérhetetlen szenvedését is, amit értünk vállalt.

Gy. L.: Ön mögött egy gazdag életút van. Tévedek, ha azt gondolom, Hogy ennek az életműnek az alapjait a gyermekkor jelenti?

H. L. Ö.: Szombathelyen születtem, gyermekkorom pedig a két világháború közé esett. Édesanyám és édesapám nemcsak a család anyagi biztonságáról igyekeztek gondoskodni, hanem arról is, ami fontosabb ennél: a lelki, szellemi gazdagságról. Az, hogy a szombathelyi premontrei gimnáziumba jártam, szintén egy egész életre szóló útravalót adott. Sok szép emléket őrzök ebből az időből, de sok megrendítő élményben is részem volt, főleg a II. világháború kitörését követően.

Gy. L.: Mely esemény volt az Ön Számára a legmegrendítőbb gyermekszemmel nézve a világot?

H. L. Ö.: Sosem felejttem el azt a napot - 1945. március 4-ét -, amikor bombatalálat érte a székesegyházat, és egyúttal azt a lakást is, ahol éltünk, Szombathely főterén. Csakis édesanyámnak köszönhattük, hogy életben maradtunk...

Gy. L.: Felidézné számunkra ezt a napot?

H. L. Ö.: Vasárnap volt. Reggel óta tartott a légiriadó, de sokáig nem történt semmi, a bombázók csak elhúztak a város felett. Így délben, ebédidő lévén, mégis csak felmerészkedtünk a légoltalmi pincéből. A család már Ott ült az asztal körül, mikor édesanyám arra lett Figyelmes, hogy erősödik a repülőgépek zaja. Azonnal leparancsolt bennünket a légó-pincébe. Igaza volt. Elkezdődött Szombathely bombázása. Mikor egy kicsit elcsendesedett a helyzet, édesapámmal a vészkijáraton feljöttünk. Akkor láttuk, hogy a mi házunkat is találat érte. Azonban nem sok időnk maradt, mert a levegő megint megtelt a repülőgépek zúgásával, így gyorsan visszamentünk az óvóhelyre. Lent elmondtuk édesanyámnak mi történt. Sosem felejttem el, hogy ő, aki annyira szerette szép családi otthonunkat, ki tudta mondani: „Nem baj, mert mi élünk!” Alig 15 éves voltam akkor de ez az élethelyzet és ez a mondat végigkísérte az egész életemet. Apáti jelmondatomul is egy nagyon hasonló gondolatot választottam. Szent Páltól való, és így szól: „Ecce vivimus!”, ami magyarul annyit jelent: „Íme, mégis élünk!”.

Gy. L.: Mikor döntött a papi hivatás mellett?

H. L. Ö.: Az érettségi vizsgák letétele után, 1948-ban jelentkeztem a csornai premontrei rendbe. Abban az évben államosították az egyházi iskolákat, de én papi, szerzetesi és tanári hivatást éreztem magamban. Így természetes volt, hogy

ide jelentkezzek. Alig két év múltán azonban el kellett szakadnom innen, mert 1950-ben a szerzetesrendeket is feloszlatták. Szomorú nap volt ez, mely épp egy különös dátumra esett.

Gy. L.: Mi volt ez a különös a dátum?

H.L.Ö.: Június 12-ét írtunk, és nekem mintha e napok körül forogna a sorsom. Június 12-én kaptam meg az érettségi bizonyítványt, e dátumra esett, amikor el kellett elhagynom Csornát, június 12-én szenteltek pappá, 1990. június 12-én választottak rendtársaim 12 évre apáttá, majd újból 6 évre. Feladatom a rendi élet újraindítása, házaink visszaszerzése és renoválása volt. Ebben az évben három fiatal rendtársunkat szentelik pappá csornai templomunkban.

Gy. L.: A rend működésének betiltása után Csornáról ismét Szombathelyre került?

H. L. Ö.: Igen, itt két évet töltöttem el szemináriumban. 1952-ben az újjáépített szombathelyi székesegyházban szenteltek pappá, majd a budapesti Hittudományi Akadémián folytathattam tanulmányaimat. Itt szereztem doktorátust 1957-ben, melyről 50 év múltán nemrég kaptam meg az aranydiplomámat. A szombathelyi egyházmegyében több helyen voltam káplán. Életem egyik legszebb korszaka 1972-ben kezdődött, amikortól a győri Hittudományi Főiskolán taníthattam. A Gondviselés talán ezzel kárpótolt azért, hogy nem lehettem premontrei középiskolai tanár. Én ugyanis azért csatlakoztam épp a premontrei rendhez, mert ennek a rendnek hazánkban az ifjúság nevelése és a tanítás a hivatása. Ilyen szempontból az is különös ajándéka Istennek, hogy apátként 1994 óta épp annak a szombathelyi gimnáziumnak lehetek a fenntartója, amelynek egykor magam is diákja voltam. Jó ismét a Fiatalok között lenni...

Gy. L.: Milyenek a mai fiatalok az ön diákéveihez képest?

H. L. Ö.: Mindszenty József bíboros úr – gimnáziumunk egykori diákja – Szombathely főterén a Mária-évben, 1947-ben ezt mondta: „Szigorú volta régi iskola, Isten áldja meg a szigoráért!”. Ma már más a helyzet. Most inkább a szeretet erejével próbáljuk meg rendre és fegyelemre szoktatni a diákokat.

Gy. L.: Melyik Út az eredményesebb?

H. L. Ö.: Mindig az, amelyik a célra vezet, és amelyik a kornak és a kor gyermekének a leginkább megfelel. Ma igényes szeretettel tehetünk a legtöbbet a felnövekvő nemzedékért. Ez az az erő, amely képes változtatni az embert, és megsokszorozni teljesítményét. Mára a szeretet vált a legfontosabbá, mert talán ebből van a legnagyobb hiány a családban és a világban.

Gy. L.: Végezetül kérem, engedjen meg még egy személyes kérdést. Ha ismét választania kellene egy apáti jelmondatot, ma is ugyanazt választaná?

H. L. Ö.: Igen. Ez a mondat akkor hangzott el, amikor Szent Pál elmondja, hogy mennyit kellett szenvednie, majd szinte fölkiált: „De mégis élünk, Szentlélekben és szeretetben!” Sorsom engem is megtanított arra, mennyi kockázatot és változatosságot tartogat az élet. S ha megmenekülünk valamilyen bajból, akkor ez azért történik, mert a Gondviselésnek tervei vannak velünk. Számos évtized van már mögöttem, de az idő múlása csak megerősített abban, hogy minden anyagi veszteségnél többet ér az élet. Élni kell, és remélni kell. Az ember azért él, hogy adjon, hogy építsen, hogy másokra is jó hatással legyen. A remény az, amely a legnehezebb helyzetben is mindig erőt ad az élet mindennapi és végső céljának eléréséhez.